

אורות השבת

גלוון מס' 965

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנון מערכת
הרב אברהם טרייקי

גליון
שביעי של פסח

פרשת השבוע
אחרי מות

עורך
רב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר של ליטא

הכופר בטובתו של מקום

ויהי בשלח פרעה את העם...
(שמות יג, ז)

אמר רבי לוי ואיתימה רבינו יונתן, דבר זה מסורת בידינו
מאנשי הכנסת הגדולה: כל מקום שנאמר ויהי, אין אלא לשון צער...
(מגילה י, ב)

כבר תמה האור החיים, מודיע פרשת שלח המותארת את יציאת ישראל מעבדות
לחירות עולם והכול לתוכה את שירתם הים, פותחת בלשון צער – יהי בשלח פרעה
שםות יג, ז). זאת ועוד, מודיע תלה החתום את יציאת מצרים בפרעה – בשלח פרעה, וכי
פרעה שלח את העם. והן אמרת שפרעה גירש את ישראלי מפנו: ויקם פרעה ליליה... ואמר
קומו צאו מזור עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את ה' כדברכם (שמות יב, ל-לא).
מכל מקום, ברור שלא עשה זאת בתעם נחיתה עליו יד ה' החזקה והנתינה. ועין שם במיש
האור החיים לבאר בזה, בארבע דרכים שונות כדי ה' הטובה עליו. ואולי אפשר לכלול
בתוכם, פירוש נפלא: הויאל והיו בעם למי, שהת ח |חשו לכל הניסים ונפלאות הbara
יתברך, ואמרו פרעה והזיאנו ממצרים ואלו לא ירשנו מפיו באוטו הלילה לא היינו
ויצאים ממש, אין לך צער לשכינה גודל מזה ועל כן פתחה תורה בלשון צער. וזה שאמר
הכתוב: יהי – בשלח פרעה, רוץ להמר, ויהי – מפני שתל את יציאת מצרים בפערעה.
וכאן המקום אתי, להזכיר מעשה נורא הידוע בפרק היסטורייה בשם 'מגפת הbabrooth'.
ומעשה שההذا היה: לפני שנים רבות התוללה מגיפה איזומה בכל בית איזופה אשר
הפיילה חללים רבים, ויש אמורים שליש מכל תושבי איזופה נדבקו במגפה זו. וראה זה
פלא, מגיפה זו פשחה על כל היהודים הרבים שבתוכה, ולא פגעה אפילו ביהודי אחד.
תוצאות הבדיקה על אודות הגורם למגיפה זו לא אחריו לבוא, והתברר שמקורה בימי
הbabrooth המזוהמים. אך מהר ראוκן תמהו מודיעערעה זו לא פגעה בהיהודים, הלאוגם הס
שותים מים מואתמים באורות. שונאי ישראלי ניצלו מомнן עבודה תמורה זו כדי להעליל על
היהודים באומרים, היהודים הריעלו את הבארות ודאגו לשמור להם מים מבודד מועמד.
עלילה נוראה זו, גרמה על סערת וחותת ופרעות חמורות, ויהודים רבים נטבחו באקוריות
על ידי המון זעם. והנה הלה משושומם, ולה באומו הדור נכו שראל להשנתה השעית
בנס נלי ופלאי אשר לא נראה כמו צאת ישראל ממצרים – בו היכה ה' את
בכורי מצרים ופשח על פתח בתני ישראל. ואס כן היאק, דוקא נס זה נרם בעקבותיו
פרעות כה איזומות ואכזריות. ברום כההעל תמייה זו ובפני גודלי אותו הדור, השיבו:
שaanן מקום לתמייה זו, שן נס בקרב אותו הדור נמצאו כמה 'משכילים' אשר התרחשו
לחסדי השיעית עליהם, ובכך מודיע מני הבארות לא פגעו בהם. קחו ומצו, שישנו גן
חביי בקרוב היהודים, אשר הוא עמיד בפני החידך הקטני המכזי במיל האברות... הנה
כין, הפטריו גודלי אותו הדור: ברור שהקב"ה עשה עמו נס גלו כי הצלינו, אולם
בשבע המתיחסים לאוות הנס, שוב אין או ראיות להנתה המינו. והדברים ו/orois
ומבהילים. ובזה פירושינו לעיל על הפסוק: יהי בשלח פרעה, מקבל משמעות יתרה.

אכן מצאו יסוד המפרש, בגני ברכות (סב, ב): ויקם דוד ויכרת את כף המועל אשר
לשאול בלט (שמואל א – כד, ז), אמר רבי יוסי ביר חנינה כל המבזה את הבגדים סוף איינו
נהנה מום, שנאמר (מלכים א – א, א) והמלך דוד זקן בא ימים ויכתו בגבדים ולא
יחם לו, ויש להתבונן נוראות, הלא שאל רדף אחריו דוד להרגנו, ואפשר שיש כאן דין
הבא להורגך השכם להרוגנו. ועל כל פנים, הגע עצמן כיצד מרגש אדם הנרדף על ידי
המלך, כאשר אימת מות מרוחפת עליו בלא לאוות. והנה כאשר זימן ה' לידו את שאל
אשר ישב לנוח מרודפו על פי המערה שבתוכה הסתר דוד על נפשו, וסוף סוף היה
בידי להראותו כס שכרת את מיילו כך יכול להיללה להרוגו. היה סופר שיוכל לתאר
את גודלות הנפש אשר גילה דוד במעשה זה! אולם ראה זה פלא, במקום השבח וההallel,

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

העלון טעון גנייה.

דבר העורך

שמחה האמונה

שביעי של פסח מבאר רבי נחמן מברסלב ז"ע"א יום
האחרון של סוכות שמחות תורה תוכנן ששמחים בתורה,
יום האחרון של פסח שמחים באמונה בקיום ביתא המשיח.
כתב ה'חתם סופר' ז"ע"א בקריעת ים סוף השמדתם
של מצרים באהה בשלושה אופנים ווישקף ה' אל מוחנה
מצרים בעמוד אש, ווילך ה' את האחים ברוח קדמים עזה,
וינווער ה' את מצרים בתונן היס. כנגן איטה בمسئלת
פסחים שלושה אופנים של ביעור חמץ, אין ביעור חמץ
אל שריפה, יפזר וזרה לרוח, מטיל ליטם. פעם
שאלו את בעל התניא ז"ע"א איך יתכן ציפייה לביאת
המשיח, יחד עם מאמר חז"ל שהמשיח בא בהיסח
הדעתי, השיב "אין סתורה, המשיח שאנו מזמנים לו
לועלם לא יבוא, ואילו המשיח שיבוא איש לא מצפה
לו, ובואו של משיח כזה יהיה בהיסח הדעת למורי".

רב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה ז"א בא-שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מועד לבראשית	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ג'	יום ד'
עליה השחר																				
זמן סליחות ותפילין																				
זרחה – חנוך החמה																				
סלו ק"ש לשלוח מג'א																				
סלו ק"ש להטמא ומ'ג'א																				
סלו ברות ק"ש																				
חנוכה – זמן לילה																				
טבאה בדולח																				
פלג המטה																				
שקיעה																				
צאת התבכחים																				

זמן הדלקת הנרות

- כניסת חג שבעי של פסח: 18:55
- כניסת השבת: 18:56
- יציאת השבת: 19:48
- רבנו חם: 20:37

אורות הקשרות

באה התכיעעה הנוראה: אתה ביזית את הבגדים סופף שלא תנה מהם והלב משתומם, וכי ביזוי גופו וכובדו של שאול היה טוב יותר מאשר ביזוי'ם. ברום כבר הקדימנו הגאון רבי יצחק בלאזר צ'יל בתמיה זה ודרש مكان, שחלילא אין כאן תביעה ועונש, אלא יש כאן דין מדינה. והיינו, שהקב"ה ברא תכונה בגדי שימשר על חום גופו של האדם, אולם רק מי שהגיע להכרה שאגם יחשם בגדי הוא מפלאי הבדוא יתרכז, אז זוכה ליהנות מחסד זה. אך מי שלא הגיע להכרה זו, הוא בכלל מבוז את בטבע הגוף, ועל כן סופו שאיןנו נהנה ממנו. וזה עומק דין מדינה מידה, ודברים מודברים בעד עצם.

וראיתתי בספר אגדה, שכתב להמשיל ענן זה במשל קולע: מעשה בראמ (מן חייה גודלה) אשר קרס תחתיו, ומפתח משקל בשרו כי רב הוא, לא יכול לעמוד על רגליו ללא סיוע של אחר. התהנתן לו הראמ בירע ליד מסעימת ולא מצא, עד שעבר שם שור אחד אשר נכרמו רחמי עלייו והתאם מאד עד שהעמידו על רגלו. כשהתתרומם הראמ על רגלו, קפץ על השור לטורף. אמר לו השור, כלום אין לך קורתוב של רגש, הרי אני הוא זה שהעמדתיך על רגליך והיאך תוכל לטורף את בשרי. השיב לו הראמ, אל נא תקשור זה בזה, הן אמות השצלתני מכל מקום הרוי אתה הטוף הראשון שנידמן לשודתי אחר שעשות רבות של רעב. המשיכו להתווכח ביניהם, עד שהחליטו לפנות לשופט העיר הלא הוא השועל. אחרי ששמע השועל את טענות בעל הדין, פנה השועל לראמ בהצעה: הויאל ואיני יודע עד כמה התאמץ השור כדי להעמידך על רגליך, עצטי אלק שתקורס שוב תחת רגליך ולآخر שהשור יעוז לך שוב להתרומות על רגליך, ואוכל לפסק את פסקי. וכן עשה הראמ ברוב טיפשונו, הפיטר השועל לעבר השור ואמר לו, עוזב אותו פול על רגלו, שכן 'לזה לא עושים טובות'! ולהבדיל בין קודש לחול, כך היא ממש הנגהנו של הקב"ה: מי שאינו מכיר בחסדי ומתאונן תמיד על גורלו המור והנמהר, הרי זו הקב"ה מונע ממנו את כל הטוב שהוא מנת חלקו עד היום. וזה תוכחה גלויה לכל המתווננים ומהמתווננים למיניהם!

מכורם גדור גדור גדור גדור
הרבי יהודה דרעל'

הרבי הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבות והמוסעה הדתית באר שבע
מחלקת הקשרות

הודעה חשובה

הרינו מודיעים לציבור תושבי באר שבע היקרים:
פג תוקףם של תעוזות הקשרות ובאים אלו חדשנו
תעוזות הקשרות ולכן יש לדוחה תעוזות כשרות
מקורות בתוקף עם חתימה וחותמת בצייר הלווגמה

כמו כן מזכירים:

בכדי לא להיכשל חס ושלום בחמץ שעבר עליו הפסח
יש לדוחה אישור מכירת חמץ שמי שמי עליהם
לשנה זו שנעשתה ע"י הרבנות באר שבע

ואין אנו אחראים לאישורי מכירת חמץ שמי עליהם
לומר וחותמת של הרבנות באר שבע בצייר הלווגמה.
ברכת יאכלו עניים וישבעו
מחלקת הקשרות

אורות הפרשה

ישועת ה'

'יושע ה' ביום ההוא', מבאר הר' אורי תורה' אמרו חז"ל שהקב"ה נשע בכבוד יחיד עם בני ישראל, הינו שבעת קריית הים נדע שם ה' בעולם כולו. זה שנאמר 'אשריה לה', כלומר, אני שמה ושר על הישועה של הקב"ה בבירול.

ישועה תחילת

'יושע ה' ביום ההוא', אל אדרמור' רב' חיים מצאנז ז"ע' נכסה פעם אישיה והתאונה שרעו ומר לה מאוד. ניחמה רב' חיים ואמר לה 'אם תאמני בה' יתפרק תבואה לך ישועה'. השיב האשה הלא בתרות נאמר להפרק תחילתה ייושע ה' ביום ההוא', ורק לאחר מכן ייאמינו בה' ובמשה עבדו. התפעל רב' חיים מאד מותשובה של האישה הפשוטה, והסכים אותה והיה חזרו ומספר עליה בכל עת מצוא.

מצח' ריאת שמים

'ירא ישראל את היד הגדולה, ויראו העם את ה', מבאר האדרמור' רב' חיים מגענדל מוקצת ז"ע' קודם לכך, בשער המכות, היו בני ישראל אחווים ספקות, ואמרו לבבם שגם כל זה לא מקרה בלבד או מעשה כבפים. רק כאשר יייראו העם את ה',uschashו בתוכם את יראת הרוממות', רק אז תחילה להבין ולהתפוצש שככל מן השמים. ניצח אחד של יראת שמים Skolo כגדל כל המופתים.

ଘזלה אמונה מראייה

'יאמינו בה' ובמשה עבדו', מבאר האדרמור' החידושי הר' מס' מגור ז"ע' אף על פי שראו בעיניהם את הניטים, בכל זאת נזקקו גם לאמונה, שכן גודלה האמונה מן הראייה. בכוחה של האמונה רואים יותר ממהו שוראים בעיניהם.

מראה אלקים

'זה אל-לי ואנווה', אומר המדרש הרבה כל אחד היה מראה באצבעו ואומר זה אל-לי. צריך להבין והלא אמר כי לא ריאני האדם וחוי', אלא מבאר ה'אור התורה' בשעת קריית ים סוף הלכו בני ישראל לתוכם הים במסירות נפש, כי לא נקרע להם הים עד שבאו לתוכו עד חוטםם. על ידי מסירות נפש זו נחשב להם כאילים מותו, ولكن היה ביכולתם לראות מה שאי אפשר לאדם חי לראות.

לא רצץ להנתק

'ויש משה את ישראל מים סוף', פריש ר' י' הסיע בעל כורחו. מבאר בעל התגניה ז"ע' בני ישראל לא רצץ להנתק ולהיפרד ממההgalot האלוקיות העולינה שראו בשעת קריית הים, ולכן הוצרך משה להסתיעם על כורחם.

ס' המתחשבות

'ויבקעו המים', כשיש רב' הילל מפארוטש ז"ע' אצל האדרמור' ה'צמאן' צדק' ז"ע' הסביר הרבי את משמעות קריית ים סוף בעבורט, ואמר על כל אחד ואחד לקורע את ה'יס' האישי שלו, את ים' המתחשבות' שלו, כל המתחשבות אשר לא לה' המה.

גם אמו ראוים

'יושע ה' ביום ההוא', הותנה רבי משה מקובryn ז"ע' באשביעי של פסח ואמר כי גם דורנו, דור חותא, היה זוכה לניטים אלה, אחר כך התוושש ואמר אם פרעה נשאר בחיים כדי שיראה את נסי ה', ראוים גם אמר שהקב"ה יראה לנו ניסים ונפלאות ותשועות כיומי צאתנו מארץ מצרים.

נסען העשר

'הים ראה וינס', כתוב מודרש פלאה מה ראה, ראה ישראל באים ורכוש של מצרים בדים. מבאר ה'דמשק אליעזר' ז"ע' ניסין העשר גדול מניסין העוני. לכן כשראה הים שבני ישראל התעשרו, ובכל זאת ויאמינו בה', ורכוש מצרים 'בדים', הינו שהם שליטים על הרכוש נתמלא הים דרך ארץ לפלאים ונס מפניהם.

מאמונה לשירה

'יאמינו, אז ישייר', מבאר הרבי הרי'ץ בזכות האמונה זכו בני ישראל לשירה. 'אמונה היא מלשם אימון והרגל, וכן מלשם חזק ותוקף. בזכות האמונה, תוקף הדעת של הנפש האלוקית, מתגבר היהודי ומונצח את הנפש הבהמית, וגם מתעלת ממודרינה למדריגה, עד שהוא זוכה לגלויות הנעלים שעליהם אמורים שירה.'

סוד וגבורת

'מיימים ומשמעלים', מבאר הרבי ימי' רומו לעובודה במדינת החסד נתינת צדקה, הכנסת אורחים וכו'. שמאל עבודה של מידת הגבורה כפיית עצמו לדבר מצווה וכו'. על האדם לעבוד את ה' בשני הקווים, קו החסד וקו הגבורה כאחד. אין הוא יכול להסתפק בעבודה בקו אחד בלבד.

בית דין צדק לענייני ממונות
שע' הרבנות והמוסעה הדתית באר שבע
לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א
טלפון: 052-7670510

אורות ההלכה

השובות הלכתיות משלחנו של מורנו המורא דעתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרعي שליט"א

הלכות ספירת העומר

ש - בתני נסת המקדים להטפל ערבית קודם צאת הכוכבים, האם ראשים לברך על ספירת העומר קודם זמנה?

ת - המדקדקים במצוות סופרים עם צאת הכוכבים, ועל כן ראוי להורות לכל בני היכנס לשנות ממנהם בכל ימות השנה ולהתארח כתף בתפילה ערבית כדי לברך ספירת העומר בזמנה. ואם אינם יכולים לעשות כן מחשש שהוא יתפזר לאחר תפילה המנחה, רשאים לספר את העומר בברכה גם קודם צאת הכוכבים מיד לאחר תפילה ערבית ובלבד שכבר שקעה החמה, אך קודם שקיעת החמה אין יכולים לספר בברכה.

ש - המתפלל ערבית שעיה מאוחרת, האם עדין שישפוך ספירת העומר בזמןנה (עם צאת הכוכבים) או טוב שימתין לספר אחר שיתפלל ערבית?

ת - אמנים לכתילה צריך לספר ספירת העומר מיד עם צאת הכוכבים, מכל מקום זמנה כל הלילה. וכך שיש מן הפסוקים אשר התנו את ספירת העומר בתפילה ערבית, ראוי להמתין ולא לספר את העומר עד לאחר תפילה ערבית, גם אם הוא מתכוון להטפל בשעה מאוחרת.

ש - האם קטון שהגיע לגיל חינוך יכול לספר בברכה?

ת - פשות ובורור שקטן אשר הגיע לגיל חינוך, צריך לחנכו וללמדו לספר ספירת העומר בברכה.

ש - קטן שהגדל בתוך ימי הספירה, האם יכול להמשיך לספר בברכה בשאר הימים?

ת - בעניין זה כבר נחלקו רבוינו הראשונים, וגם דעת גdots האחרונים נפרדו בזה. והקורוב אליו לקיים את פסק מרן הרашל"ע עט"ר הגאון רבנו לובדיה יוסף צוקלה"ה, שאינו רשאי להמשיך לספר בברכה. וכן ראוי להנוג, כדי שלא יכנסו עצמו לספק ברכה לבטלה ח"ו.

ש - האם נשים חייבות בספירת העומר?

ת - נשים פטורות מספירת העומר, ועל כן אין רשויות לברך על מצوها זו.

ש - זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד, האם רשאים לברך ספירת העומר בישיבה?

ת - אמנים לכתילה צריך לברך ברכה זו מעומד, וסמכו רבינו הראשנה זו מותק הכתוב "מהחן חרמש" בקמיה - אל תקרי בקמיה אלא בקומה". מכל מקום, אין זה מעכב. ופשות שזקן או חולה אשר קשה עליהם העמידה, שיכולים לברך ברכה זו בישיבה.

ש - מי שהטפל תפילה ערבית יחיד והוא מסופק אם ספר את העומר, ובמשך כל אותו היום למחרת לא ספר, אם רשאי המשיך בשאר הימים לספר בברכה?

ת - אמנים המפסיק יום אחד בספרה, אינו רשאי להמשיך לספר בברכה בשאר הימים, מכל מקום אם יש ספר שמא בכל זאת ספר באותו היום, ימשיך לספר בשאר ימים בברכה.

ש - מי ששכח לספר את העומר يوم אחד, ונזכר למחרת בין השמשות, האם רשאי לספר בלי ברכה כדי שיוכל להמשיך לספר בברכה בשאר הימים?

ת - אם נזכר בגין השמשות, כלומר עד 18 דקות מזמן שקיעת החמה, רשאי לספר בלי ברכה, ובשאר הימים ימשיך לספר בברכה.

דבר רבני השכונות

**הרה"ג אברהם טרייקי שליט"א
רב שכונה ד' ורב חבורה קדישא בא"ר שביע**

חג האמונה

אנחנו מאמינים בני מאמינים? וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ח' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמושה עבדו": (שמות י"ד – ל"א) נשאלת השאלה, עם ישראל צא ממצרים אשר כל מכה יותר מופלאה מחרבה, ראו את ד' ה' החזקה בכל אשר נמצא על הארץ, וכי יש צד לומר שאז, הם עדין לא האמינו בקב"ה? שהרי אנו רואים בפסוקים של שירות הים שבני ישראל עבדם על הים, אמרו "ויאמינו בה' ובמושה עבדו"? הייתכן? וכי עד עתה לא היו מפסיק ניסים שדרכים היה ניתן להאמין בה' ובמושה עבדו? מה המuido בקריעת ים סוף, בשאר הניסים הם לא רואו כיoud בכל קהל עם ועדת, ובתקופה האחורה יותר, שומעים על החג שעוד עתה היה נהוג אצל בני קהילת המערב בני מרוקו ועתה התפשט בקרב חוגי עם ישראל, ועורכים מייד במושאי שביעי של פסח את "חג האמונה" ורבים שאל מה המקור והטעם לפשר מנהג חג זה? ועוד דווקא במושאי חג שביעי של פסח? ומפורנס ההסביר שתרגום המילה "מימונה" הינה מלשון "אמונה", ומכוון שהוא עתה מוסמיים את חג הפסח, שכיוון מפני הקדמוניים כולל מכונה "חג האמונה", אז אכן גם במושאי שביעי של פסח עורכים את החג הזה. וראי יוטר להציג שחג "שביעי של פסח" מסתמן ומוגדר בעצם יציאת עם ישראל ממצרים שאז היה נס קריית ים סוף, ומהחרבים הדברים הטובים בד בבד, שבדוק איז מצאנו את הפסוק הניל "ויאמינו בה' ובמושה עבדו". וממילא א"כ שוב תחוור השאלת, מדוע דווקא אז ביציאת מצרים ובקריעת ים סוף הגיעו עם ישראל להכרה של האמונה, מדוע עד אז הם לא הצליחו להאמין? נראה לפחות בפסח ב"ס", כשם ישבה היה במצרים היה הוא בארץ הטמאה מכל הארץות, והגיעו עד מ"ט שער טומאה והוא שקוועים בטעז הזוהמה עמוק, עמוק, ומלמדת אותנו תורה הקודשה: שכשאדם נמצא כלו בטומאה, אפילו יראה את הנס ול' הגדול ביזה, אין זה ישפיע עליו עד כדי שינוי מהותי בחיו הרוחניים, ואולי אף בכלל לא ידבר אליו, משומש שעבוי הטמאה מכסה את נשמו ומקשה את לבו, ואם כן פשוט שלא יוכל הוא להאמין גם אם יאמין, בטח ובודאי שלא יגיע להכרה אמיתית באמונה. מה שאינו כן כשהם ישראל יצאו ממצרים, ויצא הוא מהטומאה והלך למונע תורה ובעת שנכנסו אל תוך המים מסרו נפשם, אז ורק אז-CS ישיאו מהטומאה קיימו בעצם את ה- "סור מרע", וכמשמעותם נפשם במים וחלכו אל המקום הלא נודע, אל עבר קבלת התורה, אז השלים את החלק של "וועשה טוב", ועל כן רק עתה נהיין הם כל קיבול לתורתם, ואז אחר הניקוי הלווה קבלו רוח טהרה, ושרהה בהם האמונה. עתה הכל מישוב, כשם ישראל יצאו ממצרים הם יצאו מהזוהמה אז היו יכולים מתוך נזקיות הנפש לזכות באמונה. וכבר הזכרנו לעיל שהנו בעודות שונות מקדמא דנא להנוג את חג המימונה במושאי שביעי של פסח, וידוע כי מנהג ישראל תורה הוא כמו שדורשת הגדה ב מגילה על הפסוק: "הילכות עולם לו" אל תקרי הילכות אלא הלכות שהלכות אלו הם הדינים והליך אלו הם המנהגים, אלא שעצרנו הרבה הרב "חדרים" מקרוב בא"ו ושיבשו הרבה מהנהגים אמיטיים וכן קרה גם לתוך המימונה אשר הוא מנהג עתיק יומין ובא לחזק את האמונה ביבת המשיח. וכי הידוע במרוקו הגיעו חג זה בצעירותו בקדושה וטהרה ובשמחה של מצווה וקיורוב לבבות אלא שלצערנו בא' חדשים והפכו יומם זה להללוות וכל המשגה אומורת הגם' ידו על התחתונה. ומכאן הפניה לכל קהל עדתינו הק' החזירו העטרה לישנה ולהנוג כדרכ' אבותינו הק' ובודאי שזכותם תעמוד לכל המסייעים בכך. ישנים מס' מנהיגים מסוימים וכל אחד ינגן כמנגן אבותינו בגון: אחד מבקרים בבית השני. מבקרים בבית הרוב לקבלת ברכה. מנהיגים על השולחן דג סימן לפריון. וכן הלבן סימן לפרנשטה. וכן ירק לשנה טובת וירוקה. וכן דיבורי מתיקה ושתיה לריפפה. וכן צלחות עם קמח, פוליטם, תמרים ומטבעות כסף. ויש הנוהגים לאכול חמץ או מכינים בעבורם מופלטה ויש הנוהגים להמתין עד למחרת בצהרים. ויהי"ר שנזכה לבניין נגalo ובנין נגאל Amen וamen.

הנחלת גבורת עולם האלוהים
ואוצרם לאותה עתודה וגבורתו גבורתו
הר' אברהם טרייקי

מצריכים לפסח בפקודת הקיסר

ימי עבר פסח בשנת תרע"ה. מלחתיה העלום הראשוונה הכניטה לוח קלחת את מרבית מדיניות אירופה ובוגבה מוחרי דמים של מיליון איש בין היהודים, במוחשי-שבויים אוטרי, בין מאות שבויי מלכמת רוסים ופולנים, מונקנסים שישה יהודים להטייעות דוחפה.

גרידאים אמרו להיטין בטור כמה שבאותה ודי בוה לעור דאגטילב. אבל לא זו סחיבת התכשומות. חגיגת הסחטת יחול בעוד כשבוע, והם משתמשים בכל מואדם לחגוג אותו מותן חשיבות חרירות כלשהי.

אין להם שום חלומות על מצות ושולחן סדר. אלה מי מושור חמוץ, שמנועים העברת מזון סדרה, אפילו אל החילום שבדודה הקרב, כל-זאת אליהם. אבל הם מבקשים בכל-זאת לצקת נפק של חגיונות ותחושת פסח בחיקם.

לבסוף החליטו: לקראת התה יקרצפו הייטב את צריפם. כמו כן יפנו אל מפקדים בבקשנה לביקר לפני החג קש רען לשקי המצע שלחם... השבויים חלא יהודים התבוננו בתימונם בששת היהודים שעסוקו במරץ ובניכון הצרי. מוחותיהם לא קלטו את הסבר עמייתיהם היהודים, אך מכיוון שפעלה זו הטיבה גם עםם, קיבלוה באחודה.

לייזר יאסין היה צעריר משפט השבויים היהודיים. בן יחיד להורי שגויים בכוחו. עד לא שיפק להטאוש מהלך הניטוק מבתו, וכבר השולץ אל עשרה הקרב גיגחסט, גברו עליו גענונו לבית הוריו.

לילה אחד לא העלה להירדם. בעיני-הרווח צפה ווללה אויררת ליל הסדר בחיק משפחתו. דמות אביו היושב מכל' בראש השולחן ומראה אמו הלבושה בגדי החג. המאכלים הטעים על אבאו ונעלם בכוו. שעה ארוכה נישא על כנפי דמויו, שפתח את שק הדמעות שבעינוי ואלה הרטיבו את חייו ואת מעו.

בשעת-ירוח התהורים ממשכבו, הדליק נר קטן, ולאורו שלפ' עיפרונו דלה ופושטה ביטא את דעתו. בלשון רתונן, לתגונת הגו קרב בא, כדי וכחלהתו: עס מוצות, יין, דגים וכל מני מטעמים. כשייסים לכתוב את מכתבו, שיפל החיט או צבע עליו את שם של הנמען: "קיסר אוטרייה, פרץ יוז'ו ירושה". הוא שמע עפם, כי לעיתות הצליל אסיר להשיג דברמה עליידי פניו... ישירה אל הקיסר בכבוזו ובגעמו...

את המכתב המקופל הכניס לתיבת הדאור שיועדה לשיסרי המותנה, וזרר מיד אל משכבו. רק אז נעצמו עניינו והוא שק בשינה עמוקה.

בבוקר לא זכר כלל את מעשהames. הוא נזכר בו רק כניבור מכמה ימים, במפיקוד הבוקר. באורה לא-שגרתית התייצב במקום מפקד המשנה. פניו הקרינו עצבנות רבה. הוא סקר את האסירים מבטאים מוריימה.

הודעה חשובה

הרימ מודיעים לציבור תושבי באר-שבע כי
משרד הרבנות והמוסעכה הדתית
ברוח התלמוד 8 באר-שבע

פתחו לקהל למתן שירות הדת

ביום שני כד' ניסן תשפ"ב (25.4.22)

קמלה
הוועג (שוקי) דMRI

הרבות והמוסעכה הדתית באר שבע
לשכת רב העיר

לשאלות רבים!

אין להשתמש בחמצץ או בתערובת חמץ
או להוציא כלים של חמץ
עד למוצאי השבת פרשת "אתרי מות" (עובי המימונה)
ככ' ניסן תשפ"ב (23.4.22) לפני השעה 20:00

**ועלינו להזהיר
כי כל המשמש לפני הזמן
הנ"ל עבר על חשש
"חמצץ שעבר עליו הפסח
ואסור בהנאה".**

קניית מוצרי מזון לאחר הפסח

לאחר הפסח יש לקנות מוצרי מזון
אר וرك במקומות שמכוון את החמצץ
שברשומות לפני הפסח לגוי
באמצעות הרבנות באר-שבע

לקאים בנו חכמי ישראל
הצייבור מתבקש להעתיר בתפילה עבורו
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל
והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

שבת שלום!

לפעת שאג: "האסיר יאסין ייצא מהשורה ויתיעצֶב לפניו". למשמע שמו, אשר רעד בגומו של לירור. כברק היכחה בו זיכרנו אותו מעשה ליל נמרח. עתה הבני כי פיווותו עתידה לעלות לו ביקור.

מפקד המנהגה הבית בליירר בכו ובעס כאחד. "אתה הוא שהעתות לפונות במכות אל כבוד הקיסר יומס' הדרוזי!", שאל. ליירר האומל הניד קלות בראשו. לא תלפה שנייה וודוי השמו באיקס. עבورو דקה מצא את עצמו בתוך עגלת אסירים, ומפני צידיו שני שומרים חמושים.

במחשבותיו ניסה לשחרר את כל מהלך המאורעות שהובילו אותו. קל היה לו להבין על מה צא זום הקיסר והוא הצדק עליו את הדין. אלים דבר אחד לא הבין את מקטיע דברים ששמעו מפי השומרים הבין, כי פניו מעודות לויניה. "אם ביקשו לתלותני, מודיע עליהם לעשות זאת דודוקא בויניה?" תהה. כך או כן, ליירר הכר הכין את עצמו לגורען מכל. שמעו לגורען ישב שמו הראש שפטוי ממלו פסוקי תפילה שוכר בעילפה.

לאחר שעות ארכוכות של המתנה, בתא המערץ של בית-הכלא בויניה, נפתחה לפעת הדלת, ולירר חשב כלל שוניה בקולם של הסוחרים שפנו אליו.

עד מהרה הובחר לו, כי הקיסר אכן קיבל את מכתבו, אלא שואה לא העיסו, אלא אדרבא, ריתק אותו ואולי אף גע לבבו. וזה הייתה הסיבה שביקש להביאו לפני את כתוב המכתב...

ליירר סבר ששוב מושיפות הזיווינו לטענו בו, לפvio, בарамון מפואר, יש בקיסר אוטריה בכבוזו ובעצומו. הוא הביט בליירר במבט מלא עניין. לאחר שסקר אותו מכך ריל ווד ראש, הורה לעוזרו: "תנו ליהו ריב' והחמש'תאות כתירום מואוצר המלוכה, כדי שיוכלו ל凱ן לו וחבירו במחנה את כל צורכי החג של הס".

ליירר הובל החוצה. שומריו הוציאו לוותנו, אלא שהפעם נלווה אליו איש מטבח ריאר למילוי הפוקה עד גומת...

ששת האסירים היהודיים במחנה השבויים האוטרי ישבו סביב שולחן הסדר והבינו איש בשני רערו לכלא-אטמייס. על השולחן שלפיהם היו מוצות, בקבוקי יין, דינס וכל טוב. גם חלומותיהם הפורעים לא העלו על דעתם נס כזה. במשך שעות ארכוכות התוועמו נפשותיהם אל הנסוגות הגבותות של חגייחות...

לעלוי נשמה
רב יוסף שלמה טרייק' זצ"ל
בר עליה ז"ל
וחברנית רחל טרייק' ע"ה
בת סמי' זצ"ל
ת.ב.צ.ב.ת.